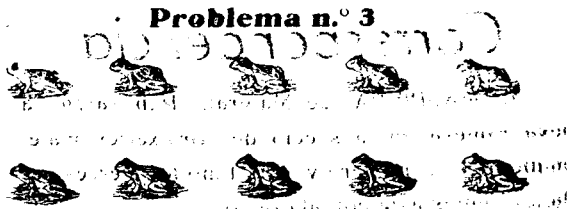

Rumieu!...

Solució al problema n.º 2

Vengué les cinc primeres, i amb les 115 que li quedaven, formà dos grups: en un n'hi posà 58, les més grosses; i en l'altre n'hi posà 57, les més petites. Vengué les del primer grup a 5 cèntims cada dues, i les de l'altre a 5 cèntims cada tres, i d'aquesta faisó en tregué les 240 pessetes que havia de donar al seu amo.

Problema n.º 3

Aquí hi ha deu granotes formades en dues fileres. Quatre d'elles donen cada una un salt i es col·loquen en una posició que formen cinc línies recies amb quatre granotes en cada línia.

Quina figura descriuen al col·locar-se així?

Hom ha d'advertir que no munten unes sobre les altres.

(En el número vinent publicarem els noms de tots aquells que ens enviïn la solució d'aquest problema).

JOSEP MATEU

Plaça A. Clavé, 1

MALGRAT

Sabates de totes classes i mides.
S'arreglen sabates a bon preu.
Únic representant de
«BLANFIX».

DEMANEU SEMPRE

Lleixiu Amor

DOMENECH GERMANS

Casa fundada en 1922

— 6 —

Ricard.—Encara no n'hem tingut prou per a nosaltres.

Remigi.—Sou uns mals amics.

Anselm.—T'haguessis llevat més de matí.

Remigi.—He vingut abans de l'hora senyalada.

Jaumet.—No pas a l'hora de menjar figues.

Remigi.—¿Que ja ho sabieu que n'havieu de menjar?

Ricard.—No; però com que en arribar aquí no hem trobat a ningú, ens en hem anat cap a la mina.

Anselm.—I la mare d'en Jaumet ens ha cridat.

Jaumet.—I ens ha dat tres figues a cada un.

Remigi.—¿Només tres? Ba... ba... per tant poca cosa no m'hi poso.

Ricard.—Què volies, doncs, que'ns dongués tota la figuera?

Remigi.—No; però us podia dar el cistell per a repartir-les entre tots.

Jaumet.—Sí, ¿eh?... i després no n'haguérem pogut dur-ne a plaça. ¡Com es coneix que a casa eva teniu diners!

Veu.—(De dins.) Jaumet...

Jaumet.—¡Què mana... (Surt corrents per l'esquerra.)

— 7 —

ESCENA II

(Ricard, Anselm, Remigi, Manolo; després Jaumet)

Manolo.—¡Tens molta rabia perquè no has pogut menjar figues!...

Remigi.—¿A mi? si tant se m'en dóna, home!

Manolo.—Sí... la guineu, com no les pot haver, diu que són verdes.

Anselm.—Deixeu córrer aquesta conversa, creieu-me.

Ricard.—Sí; perquè de rialles esdevindrien ploralles.

Jaumet.—(Entrant per l'esquerra) ¡Nois... porto figues!...

Manolo.—¿Per a tots?

Jaumet.—Sí, mireu; mig cistell me n'ha dat la mare.

Ricard.—No'n mengem cap fins que tots siguem aquí.

Anselm.—¿Mai dirieu que podríem fer?

Tots.—¿Què?

Anselm.—Posar cinc cèntims cadascú i anar a cercar coca.

Ricard.—¿Està dit?

Manolo.—¡Va!

